

[Boye Meyer.]

munerne foreligger der som bekendt en meget udførlig betænkning fra hovedstads-kommissionen. Flertallets forslag bygger på store indlemmelser, og der er her lagt ensidig vægt på tilvejebringelse af byggegrunde, uden at man har fordybet sig i den lange række problemer, der iøvrigt melder sig som følge af den foreslåede indlemmelse.

Ved debatten om dette spørgsmål i lands-tinget udtalte den højtærede indenrigsminister, at det, som sagen for tiden ligger, ikke er muligt at fremkomme med en nærmere redegørelse for, hvorledes den endelige ordning kan tænkes at blive, idet det vil være nødvendigt dels at se på, hvad det bliver til med selve hovedstads-ordningen, dels, hvis denne stadig nødven-diggør en udligningslov, at få den tid, der kræves for at kunne forberede forslag her-om på grundlag af den nye ordning.

Jeg er ganske enig med den højtærede indenrigsminister i disse betragtninger, ligesom jeg er enig med ministeren i, at man skal være noget forsigtig med at udtale sig om urimeligheden i den for tiden gældende udligningsordning under henvisning til den sammensætning, voldgifts-retten har.

Med disse bemærkninger skal jeg på venstres og hovedstadens venstres vegne anbefale det høje ting at tiltræde den fore-slåede ændring af loven.

Bertel Dahlgaard: Jeg kan tiltræde det foreliggende lovforslag, men jeg vil gerne knytte et par bemærkninger dertil, bl. a. også fordi jeg jo har et betydeligt med-ansvar for den lovgivning, som nu søges forlænget.

Da loven om hovedstadsudligningen gen-nemførtes, skete det på et tidspunkt, hvor de indbyrdes økonomiske forhold mellem de tre hovedstadskommuner var blevet fuldstændig uholdbare. Den udligning, som loven skabte, medførte en afspænding i så henseende og har i sine virkninger utvivl-somt været til gavn for alle tre kommuner. Men denne udligning betød jo ikke løsningen af hovedstadsproblemet. Det stod mig dengang klart, at hovedstadsproblemet måtte løses i dets større sammenhæng; der-for blev der i udligningsloven indsat denne revisionsbestemmelse, og derfor blev hoved-stadskommissionen af 1938 nedsat. Udligningsordningen skulle med andre ord give et pusterum, en foreløbig afspænding, så der blev fornøden tid til det større arbejde. Denne hovedstadskommission gjorde et stort

og fortjenstfuldt arbejde, forekommer det mig, under ledelse af nu afdøde amtmand Ulrich som formand og som næstformand ligningsdirektør Henningsen; men selvom det lykkedes i kommissionen at samle et stort flertal om et forslag, viste det sig ikke muligt i tilstrækkelig grad at samle kræf-terne udenfor kommissionen, og jeg forstår den højtærede minister sådan, at ministe-ren har opgivet at føre kommissionens forslag frem. Vi står altså nu med andre ord i det tomme rum.

Jeg vil i den anledning gerne sige til den højtærede minister som min opfattelse, at den nuværende tilstand kan ikke oprethol-des ret meget længere, det går simpelthen ikke an. Store spørgsmål af kolossal økono-misk rækkevidde kan ikke løses, så længe en ny hovedstadsordning ikke er tilvejebragt. På kommunale områder, på tekniske om-råder, men først og sidst på bolig- og byg-geriområdet venter man fra alle sider på, hvorledes det fremtidige samarbejde mellem hovedstadskommunerne skal foregå, og navn-lig i den sidstnævnte henseende, med hen-syn til bolig- og byggespørgsmålet, synes jeg, det er absolut nødvendigt at nå til en ord-ning omgående. Et samarbejde mellem kom-munerne på dette område må kommunerne kunne forstå er en nødvendighed, og jeg kan ikke tænke mig andet, end at denne nødvendighed er så stærk, at den højtærede minister vil kunne, om ikke andet, så opnå en midlertidig ordning, indtil den endelige hovedstadsordning kan træde i kraft.

Jeg skal hertil føje, at jeg for min del tror, det ville have været klogt, om den højtærede minister under disse forhold havde vist forslaget tilbage til kommissionen til en kort behandling med den opgave at foretage ændringer i det oprindelige for-slag; sådanne kunne utvivlsomt meget let foretages, så de dele af forslaget, der særlig har skabt hindringer for dets gennemfø-relse, fjernes. Det har ministeren imidlertid ikke gjort, og tiden hertil er måske nu for-passet, det tør jeg ikke sige, men jeg synes dog, ministeren skulle overveje dette spørgs-mål endnu en gang.

Hvis imidlertid den højtærede minister ikke vil gå den vej, så har han påtaget sig det store ansvar selv at føre sagen til en løsning, og jeg vil da sige, at det er et meget stort ansvar, og der må hand-les hurtigt. Man kan knap bruge stærke ord nok om den situation, vi står i, den nuværende tilstand er simpelthen ufor-svarlig. Vi kan ikke være bekendt, at vi ikke her i landet forstår at løse dette hovedstadsproblem, og at vi lader store